

Med det tørre lille kniplingsbehængte Hoved støttet af to Fingre begyndte hun straks i sit svulstige Sprog at tale om den afdøde Broder og endte regelmæssigt med at fremsige Vers af sine Yndlingsdigtere Hertz og Paludan-Müller.

Under disse Forhold vendte han sit Haab til Hofjægermesteren og hans Kone, idet han stadig var fast bestemt paa ikke oftere at henvende sig til sin Svigerfader om Laan. Det maatte ikke vedblivende kunne siges om ham, at han levede af Philip Salomons Naadegaver.

Endnu havde han dog ikke kunnet finde noget belejligt Øjeblik til at bringe Sagen paa Bane. Der var saa meget andet, der optog ham, ikke alene i hans egen indre Verden, men ogsaa udenfor ham. Fremfor alt i Naturen. Efter tre Dages Forløb havde han kun lige faaet fortalt Hofjægermesterinden, at han med det første agtede sig paa en Studierejse til Amerika.

Vejret holdt sig stadig sommerligt, og Aarstiden var netop den, der klædte Egnen allerbedst. Mark og Skov stod med sit friskeste grønne, og Engen var et eneste Blomstertæppe. Med Forvalteren paa Gaarden var han allerede blevet halv Kammerat. Han tilbragte gerne Hviletimen om Middagen ovre paa hans Værelse, der laa for sig selv i en Fløj af Materialbygningen. Til den ene Side havde man herfra Udsigt ud mod Mejeriet, hvor opskørte Malkepiger færdedes ud og ind med klirrende Bliksager, til den anden Side vendte der et Vindu ud mod et Gaardsrum bag Møddingen, hvor Kærsholms vældige Præmietyr holdt sine Stævnemøder med Køerne. Henstrakt paa Sofaen og med en Cigar i Munden underholdt han sig her ved alskens landlig Passiar, eller han legede med Forvalterens Hund, en sort Puddel med Hvalpe. Forvalteren selv var en stiltfærdig Jyde af den Slags, der i al Skikkelighed kan vise sig saa respektløse overfor alt, hvad andre gør Væsen af. Han havde en drilagtig Historie at fortælle om hvem- og hvadsomhelst, der kom paa Tale, og han gjorde det slet ikke af Ondskab, men alene for Pudsighedens Skyld. Per fandt Fornøjelse i hans Selskab, og disse Sladretimer her midt i Avlsgaardens livsfrode Røre havde i det hele gjort sit til at bryde den Uhyggestemning, hvori han var kommen dertil.

En egen mystisk Tiltrækning øvede ogsaa Aaen paa ham. Det var jo de samme glidende Vande, der — kun fem-seks Mil herfra — klukkede langs med den frønnede Brygge i hans Barndomsby, og som med sine eventyrlige Sivbredder og